

LOIMAAN EVANKELISEN KANSANOPISTON LEHTI

Kolmaskymmenesensimmäinen vuosikerta

N:o 4

Lokakuu

1972

Toveriliittolaisia keväisellä Ruotsin-matkallaan

NUORISOTAPAHTUMA OPISTOLLA 3.-4. 11. 1972

OHJELMASSA:

- musiikkiyhtyeiden esityksiä
- nuorten ohjelmaa
- keskustelua
- puheita

Tervetuloa!

**Järj. Ev. Yhd:n Nuorisotoimisto
Loimaan Ev. Kansanopisto**

LOIMAAN EVANKELISEN KANSANOPISTON LEHTI

Entistä ja uutta!

Jes 42:9 Katso entiset ovat toteen käyneet, ja uusia minä ilmoitan.

Profeetan sanassa on ilmaistuna Jumalan seurakunnan jatkuva ohjelma: Entistä ja uutta.

Mitä on tämä entinen joka on toteen käynyt. Se on ennenkaikkea sanoma Jeesuksen Kristuksen sovitusteosta Golgatalla, jo tapahtuneesta täytetystä sovitustyöstä. Tätä sanaa tarvitaan jatkuvasti — päivittäin. Meissä olevan vanhan ihmisen tähden me jatkuvasti rikomme Jumalan tahtoa vastaan. Et ole tätäkään päivää tähän hetkeen asti elänyt kaikessa Jumalan tahdon mukaisesti. Et ole rakastanut Jumalaa yli kaiken etkä lähimmäistä niinkuin itseäsi. Olemme syntisiä ihmisinä. Siksi me kipeästi, aivan välttämättä tarvitsemme anteeksiantamuksen sanomaa. Sitä sanaa, joka vakuuttaa, että syntimme ovat anteeksiannetut. Niitä ei enää muisteta, ne on heitetty meren syvyyksiin. Vain tästä entisestä, joka on toteen käynyt tunteemme saa rauhan ja sydämemme täytytty ilolla.

Mutta Jumalan seurakunnassa saadaan ilmoittaa myös uutta. Ei kylläkään luvata uutta ilmoitusta, koska meillä on riit-

tävä, täydellinen ilmoitus Raamatussa. Mutta Raamatun kultakaivoksessa on aina meille uutta annettavaa. Raamattua lukiessa saa yllättyä sen rikkauksista. Se on tuoretta sanaa, juuri meidän elämäntilanteeseemme sopivaa sanaa, juuri meidän ahdistuksiimme avun tuovaa sanaa. Mutta Raamatun sana auttaa meitä näkemään nyt maailmankin ja sen kysymykset uudella tavalla. Meidän ei tarvitse katsoa lähimmäisessä enää ensi sijassa hänen virheitään, joita arvostelemme. Saamme muistaa, että Hänkin on Kristuksen lunnastama ja Taivaalliselle Isällemme kallis.

Uutta on luvassa myös edessäpäin. Herran luo uudet taivaat ja maan. Apostoli Paavali puhuu siitä, miten vielä ei ole käynyt ilmi mitä meistä tulee. Herran omana on täällä hyvä elää, mutta vielä ihmeellisempää on edessä. Siksi taivaan sanoma on jo nykyhetken vaikeuksissa uuden voiman ja rohkeuden lähteenä.

Rakas Taivaan Isä kiitos vanhasta, mutta kuitenkin aina uudesta evankeliumistasi — kiitos anteeksiantamuksesta ja elämästä.

Reijo Arkkila

Minä olen tie

(Joh. 14:6)

Rakkaat opistolehden lukijat. Saadesani jälleen tervehtiä teitä tämän lehtene välityksellä päätin tehdä sen e.m. sanan välityksellä. Mainittu sana on Jeesuksen sanoma. Hän liitti samaan yhteyteen kaksi muutakin tärkeää ilmausta, mutta keskityimme nyt vain tähän e.m. sanaan: tie.

Ollessani äskettäin jälleen käymässä opistokodissamme havaitsin uudistuksen poikien portaiton ja päärapun välillä. Siinhen on laitettu hyödyllinen polku laatoista. Siiten varmaan säästetään lattiaain puhdistusta y.m. Tätä polkua osaa hyvin kulkea, mutta ymmärrämme, että jos sitäkin kulkee silmät ummussa tai aivan muualle katsellen, niin voipa siltäkin horjahtaa pois.

Kun Jeesus sanoo olevansa tie, mikä yksin johtaa taivaaseen, niin myös sillä tiellä on tarkoin pysyttävä. Mutta olemmeko edes Jeesus-tiellä. Kyllä olemme, sillä jokainen kastettu on todella Jumalan voimasta Jeesus-tielle saatettu. Mutta myös tästä tiestä käy sama ilmiö kuin mainitusta opiston polustakin. Sekin on kapea, niin sanoo Jeesus taivaan tienkin olevan esim. Mtt. 7:14. Mikä tekee taivaantien kapeaksi. Siinä on kummallakin puolella pois tieltä vetäviä vaaroja. Toisella puolella on maailma ja sen meno, silmäin pyyntö ja elämän korska, kaikki mikä saattaa rakastamaan maailmaa, sillä niin ei Isän rakkaus ole hänessä. Tiedämme kuinka vaarallinen tämä puoli on. Tuntemme sen jokainen itsessämme. Mutta mikä vaara on toisella puolella?

Siellä on mielestäni Lain vaatimus. Ihmisen oma ansio taivaaseen päästäkseen. Tätähän me myös aina ajattelemme. Katsoessamme itseemme, havaitsimme ole-

vamme kokonaan toisenlaisia kuin taivaan tien matkalaiset ovat ja siksi ajattelemme, mitä minun olisi tehtävä taivaaseen tulakseni. Tämä aiheutuu siitä, että annamme lain orjuuttaa omaa tuntoamme vaikka sen tulee koskea vain meidän ulkonaista esiintymistämme. Siksi Jeesus-tiellä kulkeminen on sydämen asia, mihin sydämemme on kiintynyt. Voimme myös sanoa mihin uskomme on kiintynyt.

Jeesus-tie on armon tie. Kotipolku on armon tie. Sen tien aarre on syntien anteeksiantamus Jeesuksen veressä ja siunatussa nimessä. Siinä pysyäksemme meidän on kilvoiteltava, ettemme horjahda kummallekaan: maailman rakkauden tai lain orjuuden puolelle. Siitä saattaa joku meistäkin olla horjahtanut pois, mutta vielä on mahdollisuus palata. Sillä jos me olemmekin uskottomat, pysyy Jumala uskollisena, sillä itseään Hän ei saata kielittää. Hänen uskollisuutensa varassa saa kauimmaksikin joutunut palata takaisin, Jeesuksen kuolon ja oman kasteensa turvissa.

Näillä ajatuksilla ja lohdutuksilla pyydän tervehtiä teitä ja sinua lehtemme lukija. Kuljetaan edelleen silmät, uskon silmät, luotuina Jeesukseen eikä horjuen puolelle kummallekaan.

Sydämellisesti tervehtien

Viljo E. Pulli

Muistakaa ystäviänne

käyttäen Loimaan Evankelisen
kansanopiston Kukaisrahaston

**surunvalittelu- ja onnittelu-
adresseja**

Usko ja epäusko

Mt 9: 1—8

Yllä mainitun evankeliumin kohdan tapahtumat ovat olleet aikanaan sangen merkittäviä, koska ne on kerrottu kolmessa eri evankeliumissa. Markuksen ja Luukkaan kuvauksessa halvaantunut potilas voitiin saada Vapahtajan luo ainoastaan katon kautta, mutta tässä Matteuksessa kantajat toivat hänet suoraan ihmisten ympäröimän Mestarin luo.

Jeesuksen mielestä todellista uskoa osoittivat halvauspotilaan kantajat. He raivasivat avun tarvitsijalle tien Kristuksen luo kaikkien esteiden läpi. He osoittivat käytännössä todeksi sen Jeesuksen opetuksen, että usko asettuu varauksetta lähimmäisen käyttöön. Kantajien luottamus Jeesukseen toi sairaalle avun. Yleensä Jeesus auttoi sellaisia ihmisiä, jotka uskoivat Häneen. Tässä oli toisin. Kantajien usko toi sairaalle avun.

Epäuskoista asennetta kuvasivat jotkut Jeesuksen ympärillä parveilleet. He tarkkailivat Jeesusta ja yrittivät saada hänet sanoista ja teoista kiinni. Heille oikea oppi oli paljon tärkeämpi kuin hädässä olevan auttaminen. He etsivät ainoastaan, mistä pääsisivät toisia syyttämään. Jeesuksella heidän mielestään ei voinut olla mahdollisuuksia sellaiseen kuin syntien anteeksiantaminen ja sairaan parantaminen. Ne kuuluivat Jumalalle. Siksi he näkivätkin Jeesuksessa Jumalan pilkkaajan ja oikean opin vihollisen.

Tällaiset olivat rintamat: toisaalta ehdoton luottamus Vapahtajaan ja hänen mahdollisuuksiinsa — seurauksena oli sairaan parantuminen, toisaalta vihamielinen asenne — Hän pilkkaa Jumalaa — sairas syystä kärsii. Seuraavassa muutamia asioita, jotka kuvaavat uskoa ja epäuskoa maailmassa. Nämä nousevat yllä mainitun evankeliumin kohdan pohjalta.

Usko

- luottaa Jeesuksen mahdollisuuksiin
- asettuu varauksetta toisen palvelukseen
- tekee lakkaamatta hyvää
- näkee toivoa ja mahdollisuuksia sielläkin, missä ihmismahdollisuudet loppuvat
- ei valkoile toisia, koska on tärkeämpääkin tekemistä
- ei luule yksin omistavansa totuutta
- myöntää voivansa erehtyä
- on avaramielinen

Epäusko

- etsii omaa etuaan
- ei välitä lähimmäisestä varsinkaan toivottomasta
- tärkeämpää on opin varjeleminen kuin toisten auttaminen
- tietää kuinka minun ja toisten on uskottava
- on saavuttanut valmiuden Jumalan edessä
- ei tarvitse arkaa tuntoa omasta tilastaan
- tekee parannusta toisten teoista ei omistaan
- ei salli toisten elämän helpottamista
- on ahdasmielinen

Tätä uskon ja epäuskon välistä taistelua käydään kaikkialla. Taistelukenttää ei tarvitse hakea kauempaa kuin omasta itsestään. Meistä tulee nii'n helposti valmiita Jumalan edessä ja samalla kovia. Meiltä puuttuu lämpö ja ymmärtämystä lähimmäiselle. Mikä ihmeellisintä — Vapahtajan seurassa liikkui tällaisia ihmisiä.

Kritillinen usko on asia, joka kattaa koko ihmisen elämän alueen. Se ei erottele

asioita ja tilanteita, joissa erityisesti kysellään Jumalan tahtoa. Kristitty kysyy kaikessa toiminnassaan Herran tahtoa. Todellinen usko ilmenee ennen kaikkea elämän ratkaisuissa, ei niinkään sanoissa. Viime aikojen tapahtumista eräs asia on voimakkaasti jäänyt mieleen. Se on suomalaisten lähetystyöntekijöiden toiminta Lounais-Afrikassa. Siellä on toimitettu uskosta käsin, mikä on herättänyt vastustusta. Työntekijät eivät ole voineet katsella sivusta veljiensä sortamista ja halveksimista. Usko on ollut heille niin toimelias ja voimallinen asia, että se on vienyt heidät toimimaan sorrettujen puolesta. Tuossa toiminnassa on ollut jotakin samaa järkähtämättömyyttä, jota evankeliumimme miehet osoittivat yrittäessään saada halvaantunutta avun ulottuville.

Usko on luottamista Vapahtajan mahdollisuuksiin. Se on samalla tästä luottamuksesta johtuvaa toimeliaisuutta. Se on lähimmäisen saattamista avun ulottuville. Missä mahtavat olla meidän lähimmäisemme, jotka odottavat meidän apuamme. Mitkä ovat toimenpiteet, joilla parhaiten voimme luottamuksemme Jeesukseen osoittaa. Vapahtajallemme ei tänäänkään ole toivottomia tapauksia. Hänellä on valta parantaa niin ruumiin kuin sielunkin puolesta. Apulaisia hän kuitenkin tarvitsee, sellaisia, jotka tekevät uskostaan täyttä totta kaikissa tilanteissa.

E.U.

Ministeri Virolainen opiston avajaisjuhlassa

1.

KANSANOPISTO OHJAA HARRASTUKSIS- SISSA, OPINNOISSA JA ELÄMÄNKAT- SOMUKSESSA

Suomalainen kansanopistolaitos on tällä hetkellä tärkeässä muuntumisvaiheessa: sille voidaan osoittaa tärkeitä aikuiskasvatustehtäviä, mutta sen on ensin löydettävä paikkansa koulutuksemme kentässä ennenkuin se pystyy ne suorittamaan. Siksi mielestäni on tullut yhteistoiminnan aika: nuorisokoulutuksen, ammattikoulutuksen ja vapaan sivistystyön, sen mukana kansanopistojen, on lähdettävä aktiivisesti etsimään mielekästä tehtäväjakoa, jotta niiden oma kehitys ei hidastuisi ja jotta ne palvelisivat joustavalla tavalla yhteiskunnan koulutustarpeita, totesi valtiovarainministeri Johannes Virolainen puhuessaan työkauden alkajaisjuhlassa Kansanopistolla.

Alkuperäisen toiminta-ajatuksensa mukaan kansanopistot ovat tarjonneet aikuisikään tuleville nuorille tilaisuuden talvikaikana valmistautua aikuisen rooliin sellaisen opinto-ohjelman avulla, joka ei ole tuottanut ammatillista pätevyyttä, vaan on pyrkinyt kokonaispersoonallisuuden kehittymiseen, yleissivistyksen kohottamiseen, elämäntutkimuksen selkiyttämiseen ja taiteellisten taipumusten esiintuomiseen ja hiomiseen.

Nuorisosaasteen koulutuksen kehittymisen myötä on puhuttu paljon kansanopistojen muuttumisesta tarpeettomiksi. Katsotaan että oppivelvollisuuskoulu antaa riittävän yleissivistävän pohjan. Jo kun maaham-

me perustettiin kansalaiskoulu, puhuttiin tällä tavalla ja nyt siirryttäessä peruskouluun esitetään jälleen tällaisia näkemyksiä.

On totta, että kansanopistolaitos on tällä hetkellä ainakin osittain vaikeuksissa. Varsinkin yksivuotiset syrjäisillä seuduilla sijaitsevat opistot kärsivät oppilaspulaa. Kaksivuotisten kansankorkeakoulujen kohdalla tilanne on yleisesti ottaen huomattavasti parempi.

Ruotsissa kansanopistolaitos on käynyt läpi samat vaiheet koululaitoksen kehityksessä kuin Suomessakin. Myöskin siellä odotettiin kansanopistojen häviävän vähitellen peruskouluun siirtymisen jälkeen. Tapahtui kuitenkin täysin päinvastoin. Kuluneiden vuosien aikana, kun peruskoulu on siellä ollut voimassa, on kansanopistolaitos kehittynyt sen rinnalla uuteen kukoistukseensa.

Todennäköisesti suurten ja tärkeiden nuorisosteiden koulutusratkaisujen kynnyksellä helposti yliarvioidaan niiden merkitystä — unohdetaan, että ne kohdistuvat oppivelvollisuusiässä olevaan nuorisoon, mutta eivät sitä vanhempaan ikäluokkaan. Nuorisosteiden koulutuksen kehittyessä syntyy helposti ikäpolvien välisiä sivistyseroja ellei aikuiskoulutuksesta huolehdita. Pyrittäessä sivistykselliseen tasa-arvoon on väärin päästää syntymään eriarvoisuutta koulutuksen tarjonnassa eri ikäryhmille. Koulutuksellisesta tasa-arvoisuudesta huolehtiminen siis lisääntyy nuorisosteiden koulutuksen kehittymisen mukana ja sen menestyksellisessä hoitamisessa on tehtäväkenttää riittämiin — siinä tarvitaan jo perinteisesti toiminnassa olevat aikuiskoulutusmuodot ja joudutaan suunnittelemaan uusiakin.

Ruotsissa kansanopisto-opiskelijat ovat keskimäärin vanhempia kuin meillä — tämä on osoitus juuri edellä kuvatusta aikuisväestön paineesta täydentävän koulutuksen pariin. Meillään vuonna 1969 annettu laki kansanopistoista avasi mahdollisuudet järjestää kurssimuotoista opiskelua kansanopistoissa. Vaikka näitä vähintään viisipäivää kestäviä kursseja voidaan käytännöllisistä syistä järjestää tavallisesti vain opistojen loma-aikoina, ovat ne saaneet suuren suosion. Viime vuonna kan-

sanopistojen kurssitoimintaan osallistui yli 9 000 opiskelijaa. He edustivat suurelta osin juuri työssäkäyvää vanhempaa aikuisväestöä, jota kansanopistojen talvikurssit eivät tavoita.

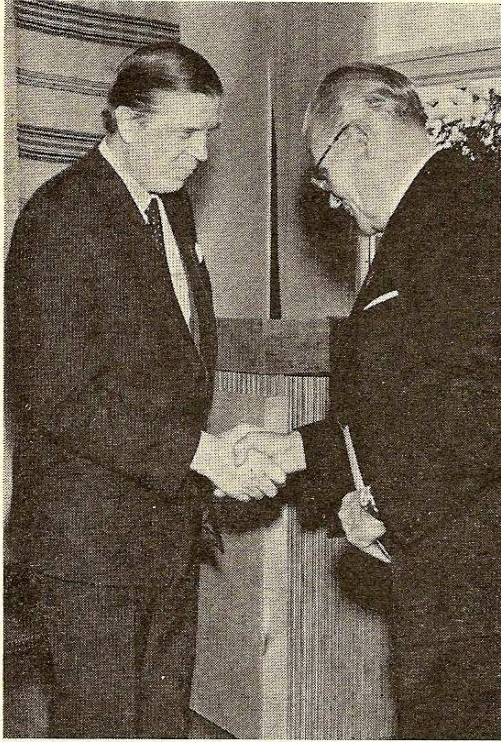
Toinen tutkimuksin todennettu asia, joka unohdetaan helposti ihasteltaessa nuorisosteiden koulutuksen uudistuksia on, että mitä korkeampi on peruskoulutus sitä korkeammat ovat jatkokoulutusvaatimukset. Tämä merkitsee oppivelvollisuutensa uudistuneessa koulutuslaitoksessa suorittaneiden kohdalla sitä, että he hakeutuvat halukkaasti jatkokoulutuksen pariin. Monella nuorella tuleva elämänura ei ole kuitenkaan vielä täysin selvillä. Omat kyvyt ja taipumukset tuntuvat vetävän moneen suuntaan, elämäntähtämykselliset kysymykset vaivaavat ja oma asema ympäröivässä yhteiskunnassa on hahmottumatta. Kansanopistolaitos on alkuperäisen tehtävänsä mukaisesti tarjonnut koulunsa päättäneille nuorille ympäristön, jossa he ovat voineet selvittää päämääräänsä. Muun muassa tämä Loimaan evankelinen kansanopisto on paikka, jossa nuoria on ohjattu heidän opinnoissaan ja harrastuksissaan ja elämäntähtämyskysymyksissä on osoitettu mahdollisuus valita kristillinen maailmankatsomus.

2.

LOPUKSI MINISTERI VIROLAINEN LAUSUI PUHEESSAAN SEURAAVAA:

”Minulla on suuri ilo ja kunnia tuoda tähän teidän oppilaitoksenne alkajaistilaisuuteenne valtiovallan kunnioittava tervehdys ja vakuutus siitä, että suomalainen yhteiskunta, Suomen valtiolta antaa erittäin suuren arvon sille työlle, joka suoritetaan kymmenissä Suomen kansanopistoissa ja nimenomaan myös sille työlle, joka suoritetaan tässä oppilaitoksessa.

Eräänä osoituksena siitä arvonnannosta, joka tälle työlle osoitetaan, mikä suoritetaan tässä oppilaitoksessa on se, että Tasavallan presidentti on myöntänyt tämän oppilaitoksen opettajalle Oiva Olavi Si-

Ministeri Virolainen luovuttamassa tasavallan presidentin avointa kirjettä opetusneuvos Sivulalle.

vulalle opetusneuvoksen nimen ja arvon. Minulla on mieluisana tehtävänä luovuttaa tässä tilaisuudessa tämä Tasavallan presidentin avoin kirje opetusneuvos Sivulalle.

OIVA SIVULA LAUSUI JUHLASSA KIITOSPUHEENVUOROSSAAN SEURAAVAA:

Herra valtiovarainministeri, rouva Virolainen, hyvät juhluvieraat!

Tässä taitaa nyt minun kohdallani olla kysymys sellaisesta ansiottomasta arvonnoususta, josta kansantalouden oppikir-

jat puhuvat ja jota arvonnousua eräiden mielestä olisi ankarasti verotettava.

Se vero voisi minun kohdallani olla esim. siinä, että pitäisi vielä jäljelläolevilla voimilla loppuun asti osallistua työhön niiden aatteiden ja arvojen puolesta, joiden hyväksi on tähänkin asti työskennellyt.

Tietysti on mieleistä joskus monien vuosikymmenien arkisen työn lomassa ja jälkeen viettää tällaisia juhlahetkiäkin, joksi tämäkin tässä nyt on muodostunut.

Olette olleet hyvin ystävällisiä minua kohtaan. Kiitän teitä kaikkia siitä. Kiitän sanoistanne, mukanaolostanne, kukista, (joiden arvon varsinkin naiset hyvin tuntevat. Kiitän siis myös vaimoni puolesta).

Iloitsen siitä, että tämä tilaisuus on täällä kansanopistossa jossa pääasiallisen työni 32 vuoden aikana olen saanut tehdä ja siitä, että te toveriliittolaiset ja opiston ystävät joiden kanssa ennenkin olemme satoja kertoja olleet yhdessä, olette nyt täällä mukana.

Iloitsen siitä, että näen täällä monia työtovereitani myös yhteiskunnallisen toiminnan eri aloilta ja piireistä, kunnan, koulujen, keskustapuolueen, seurakunnan, Kansanopiston, Toveriliiton, Evankeliumiyhdistyksen, maatalousseuran, julkisen sanan y.m. edustajia. Arvostan suuresti läsnäoloanne.

Ja kaikki olemme kansanopistomme puolesta hyvin kiitollisia ministeri Virolaiselle siitä, että hän on monista budjetti — ym. kiireistään huolimatta voinut saapua puhujaksi tähän opiston työkauden alkajaistilaisuuteen. Ei täällä opiston tilaisuuksissa usein ole valtioneuvoston jäseniä nähtykään. Taitaa olla nyt ensimmäinen kerta.

Tämä vierailu johtunee osaksi siitäkin, että ministeri Virolainen on kansanopistotyön ystävä. Hänen opetusministerikaudellaan, muutama vuosi sitten, saatiin m.m. kansanopistojen valtionapu opettajien palkkauksen kohdalla nousemaan 70 % 90 %. Ja samalla lainmuutoksella valtionapu lyhyemmille kurseille ja vieraille luennoitsijoille. Tämä on suuresti aut-

tanut meidänkin opistoamme selviämään taloudellisista vaikeuksistaan.

**Hyvät ystävät. Tahtoisin mielelläni tul-
kita** tällaisen arvonimen saamisen siten, että se on tässä tapauksessa myöskin valti-
tiovallan korkeimman tahon tunnustus kansanopistotyölle ja meidän evankelises-
sa kansanoppihtossamme tehdylle nuorison kasvat-
us- ja opetustyölle jota yhdessä monien entisten ja nykyisten opettajien, joh-
tokunnan ja sanoisin mielelläni myös op-
pilaiden kanssa olemme tehneet opistoai-
kana ja sen jälkeen vuodesta 1938 alkaen.

Lausumme tästä tunnuksesta meidän
kaikkien asianosaisten puolesta valtioval-
lan edustajalle, ministeri Virolaiselle, par-
haat ja kunnioittavat kiitoksemme.

Lopuksi pyydän vielä saada toivottaa
uusille oppilaille menestystä opinnoissan-
ne ja kaikkiin puolin sisältörikasta ja hy-
vää työ kautta.

Kasvakaa tiedoissa ja taidoissa sekä en-
nenkaikeksi ihmisyydessä hyviksi kansa-
laisiksi, jonka tavoitteen valtiovaltakin
kansanopistolaissa ja asetuksessa kansan-
opistotyölle on asettanut.

Kasvakaa myös nuorina kristittyinä Ju-
malan tahdon tuntemisessa ja tekemisessä

Kun yksin oon

Kun yksin oon —
pelkään joskus huomista.
Kun yksin oon —
pelkään joskus kuolemaa.
Herra sen vain
tietää, milloin ain'
ihminen taivaaseen pääsee.
Olen yksin!
Herra, auta
mua, etten turhaa
pelkäis yksin
tietäin kulkea.

Jatkuu sivulle 10

jota tämän opiston perustajat ja ystävät
ovat myös ajatelleet ja toivoneet ja edel-
leen toivovat.

Juhlavieraita opiston työvuoden avajaisissa

TOVERILIITTO

Vaarallista leikkiä

"Me rukoilemme Kristuksen puolesta, että te Jumalan kanssa sovitte." 2 Kor. 5:20.

Me yleensä kauhistumme, kun joku pieni lapsi on leikkinyt tulitikuilla ja seuraus on ollut järkyttävä.

Kalliisti lunastettu toveriliittolainen ja opistomme ystävä. Uskallatko leikkiä kuolemattoman sielusi kanssa. "Uskallatko selkäs kääntää, taivaisille häillekin, surutonna suistuakses kadotuksen kauhuihin."

On järkyttävää, että sinua tekstilauseemme pyhä apostoli rukoilee. Tuo "rukous" kuvaa Paavalissa kahta mielialaa. Ensinnäkin hänelle on selkeytynyt tuo totuus ristin vihollisista, että "puhe ristiksestä on hullutusta niille jotka kadotukseen joutuvat" ja toiseksi hänelle oli kirkastunut, että vain Kristuksen ristin sovitettava veri on se Jumalan voima, joka pelastaa kadotetun ja tuomitun, mutta vielä armon ajassa elävän ihmisen.

Siksi tekstilauseesta selviää, että suhteemme Jeesuksen ristin vereen ratkaisee sen missä vietät iäisytesi, siksi apostolin hätä sielustasi pukeutuu suorastaan rukoukseen.

Kuinka leikkikään kohtalokkaasti Esau esikois omaisuudellaan, viettelevän veljensä edessä. Hän möi kaiken nälkänsä tähden, jonka hän olisi voinut sammuttaa oikeallakin tavalla, kotonaan kun oli. Myöhemmin hän katumuksen kyynelin

kyseli isältään "Eikö siunulla ole muuta siunausta?"

Kyseletkö sinäkin kerran kadotuksen kauhuissa samaa?

"Kaikki on valmista."

Tässä juuri on tämän asian autuus köyhälle syntiselle. "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa." Jokainen on sovitettu Golgatan päivänä, jokaisen edestä Jeesus kuoli, jokaiselle Hän verellään avasi tien Taivaaseen. Mutta juuri tässä on, että kaikki on näin valmista, on asian vaarallinen puoli, sinä voit kaikesta huolimatta suistua helvetin väkijoukosta, vain hylkäämällä, tämän ylen kalliin lunastuksen, vain tällaamalla pyhän sovituksen veren jalkoihisi.

Kauhea oli kuningas Saulin tie Gilboan kautta kadotukseen ja kaikki alkoi siitä, että hän eräänä päivänä alkoi leikkiä Jumalan pyhällä sanalla.

Olet kastettu, olet näin tullut osalliseksi Kristuksesta, miten on tänään, onko tämä autuus elämäsi aarre ja voima vai onko se leikkikalusi?

Lopuksi sinulle Karitsan lipun alla taistelevalle ystävälle sana. Oletko esirukouksin kantamassa sitä maailman saastuttamaa ja haavoittamaa nuorta, joka tänä syksynä astui "Valon kartanoon" opistomme oppilaaksi?

Erikoisesti meidän tulisi rukoilla ja huutaa opistomme opettajien edestä. Voi sitä opettajaa, joka on jumalasuhteessaan sokea. Miten voisi sokea sokeaa taluttaa? kysyy raamattu. Rukoillaan siis opettajien puolesta, että Jeesus ottaisi heidät kiinni ja lävistetyin käsin vapauttaisi epäuskon kahleissa riuhtovan opettajan. Vastata tällöin voimme odottaa ja toivoa opistomme nuorille todellista elämän kevättä.

Voi ettei opistolla leikittäisi sielujen kanssa, se olisi liian kallista leikkiä.

Siunausta toivon Kalle

Hyvät toveri- liittolaiset

Viime toveripäivillä kerroimme muuttuneesta tilanteesta nimikkolähettimme kohdalla. Koska tieto ei kuitenkaan ole saavuttanut kaikkia, palaamme asiaan näin lehtemme palstoilla.

Kianta-Loimaan seurakunta on, lähetysasian tärkeyttä ajatellen, ottanut nimikkolähetit yhdessä Loimaan, kaupungin, Metsämaan seurakuntien kanssa. Lähetysseuran nimikkolähtetinä on pastori Hannu Palmu, joka on lähdössä Hong Kong'iin, Japaninlähetyksen nimikkolähetiksi aioimme ottaa saman, joka Kansanopistolla on ollut monet vuodet, mutta saimme kuulla, että hänellä on itä Suomessa muutamien seurakuntien kannatus. Siksi ei hän sopinut näin kolmen seurakunnan lähetiksi enää. Evankeliumiyhdistys esitti diakoni Tuomo Korhosta seurakuntiemme yhteiseksi lähetiksi ja niinpä opistokin yhtyi häntä kannattamaan.

Tuomo Tapani Korhonen on syntynyt Vesannolla 24.8. 1935. Hän valmistui Luther-opistossa 25.9. 1965. Hän tuli Evankeliumiyhdistyksen palvelukseen 1.5. 1968. Erotettiin lähetystyöhön Vammalan evank. juhliilla 30.6. 1968. Hän lähti ensimmäiselle matkalle Japaniin 13.8. 1968. Matkaohjelmaan kuului neljän kuukauden englanninkielen opiskelu Yhdysvalloissa Ann Aborin yliopistossa. Japaniin saavuttuaan alkoi kaksivuotinen kielikoulu Tokiossa, jonka jälkeen Japanin luterilainen kirkko nimitti Tuomo Korhosen Sagan seurakunnan työntekijäksi. Kyushuun saarella sijaitseva Sagan kaupunki liittyy Evankeliumiyhdistyksen lähetystyön alkuun läheisesti. Siellä pastori Wellroos piti ensimmäisenä suomalaisena saarnan. Siellä toimivat myös Esteri Kurvinen ja Siiri Uusitalo. — Nyt vuosikymmenien jälkeen ohjattiin suomalainen lähettiperhe maanmiestensä — pioneerien jäljille. Korhosen tehtäviin kuului aluksi puheiden pitäminen erilaisissa tilaisuuksissa, nuortenpiirin johtaminen, uusien piirien perusta-

minen ja kosketuksen saaminen seurakunnan ulkopuolella oleviin.

Vuoden kuluttua Japanin kirkko osoitti uusia tehtäviä entisten lisäksi. Tuomo Korhonen nimitettiin Kurumen yhteiskunnallisen työkeskuksen työntekijäksi.

Tuomo itse kuvailee laitosta ja tehtäviään näin: "Kurume on vähän Sagaa isompi kaupunki, noin puolen tunnin päässä päältä. Viime vuonna Kurumen luterilaisen kirkon yhteyteen rakennettiin mainittu Community Center. Sen ensimmäisessä kerroksessa toimii lastentarha. Toisessa kerroksessa on erilaisia ryhmäkäyttöön soveltuvia tiloja sekä halli suurempia kokoontumisia varten. Työ Kurumessa kiinnostaa, koska siellä on tilojen puolesta mahdollisuus harkita ja yrittää erilaisia seurakunnan palvelusmuotoja. Mutta toisaalta painaa myös vastuu. Onko kykyä ja taipumusta sellaiseen. Jumalan turvissa tahdomme yrittää ja tehdä voitavamme, koska tehtävä on eteemme avattu, emme ole sitä hakeneet."

Vastauksessa kirjeeseemme Tuomo Korhonen kirjoittaa: "Olemme iloisia ja kiitollisia, että juuri tässä tilanteessa olemme saaneet erikoisen rukous- ja ystäväjoukon teistä siellä Loimaan seudulla. Rukoilkaa Jumalalta voimaa ja viisautta, sekä Pyhän Hengen johdatusta kaikkiin tehtäviin ja suunnitelmiin."

Tuomo Korhosella on rinnallaan tässä työssä diakonissa Raili Esteri o.s. Kyntäjä, syntynyt 30.1. 1940, Isokyrössä. Lapsia heillä on kaksi, Anu Johanna syntynyt Suomessa 25.11. 1967, Perniössä ja Hanna Liisa syntynyt Japanissa 20.2. 1972, Saggassa.

Ensimmäisessä kirjeessään Japanista Tuomo kirjoittaa: "Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Kristittyjen osuus on vain murto-osa Japanin noin satamiljoonaisesta kansasta. Jokainen uusi Kristukseen kastettu on kuitenkin suurin ilon aihe."

Emmekö tahtoisit täällä omalta osaltamme olla "aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivannäköenne ei ole turha Herrassa." (1 Kor 15:58)

Herra on lupauksensa mukaan itse työnsä takana ja siunaa sen.

Toini Valkama

Kronikka

13. 8. -72

Oli juhlat elokuun sunnuntaina
Klosken kirkon ja Nuortentuvan suojissa.
Oltiin suuren Mestarin oppilaina
lampaat Hyvän Paimenen katraassa.

Tultiin kesäjuhlaan yhteiseen
Lounais-Suomen piirin alueelta.
Myös kuulumme samaan perheeseen
opistoissa Muurlassa, Loimaalla.

Juhlakansa täytti temppelin
Seppo Suokunnas sanaa julisti.
Kesken loman kirkkoherrakin
alttaripalvelusta suoriitti.

Oli useille uutta kulkueet,
menot oudot nähtiin ensi kertaa.
Ja kirkon täyttivät säveleet
soinnut moteettiukuoron, vailla vertaa!

Eino Lehtisaari päiväjuhlassa
tervetulleeksi lausui perheväen.
Hyvät sanat Jokisen, Sivulan,
Suokunnaan kuultiin ja Katajamäen.
Laulut heläytti Aino Vesämäki,
puhui Kattelus koskelaisena,
Muurlan terveiset toi Karhumäki,
sekä Hokkanen forssalaisena.
Kitaralla reippaasti säestäen
nuorten yhtye lauloi Jeesuksesta.
Vielä kuultiin puhe Nätkynmäen.
Juhlan juontaja saatiin Rantasesta.
Laulut säesti Seppälä viululla,
hyvään päätökseen Rantanen juhlan sai.
Emännät oli ahkerat Koskella;
juhlakansaa viis-sataa henkeä kai.

Siunas Isä sunnuntain aurinkoisen.
Sanan valossa käydä saa kulkija,
maan alhosta matkata kotiin toiseen,
Jeesuksessa on ovi avoinna!

P.H.

KH-kurssi 20

Ahokas Eeva Kristiina, Säkylä, Ahonen
Paula Birgitta, Valkeakoski,, Heinonen
Eeva, Vehmainen, Kallonen Riitta Marjut,
Turku, Karvonen Arja Hannele, Naantali,
Laiho Irmeli Kyllikki, Turku, Lehtinen

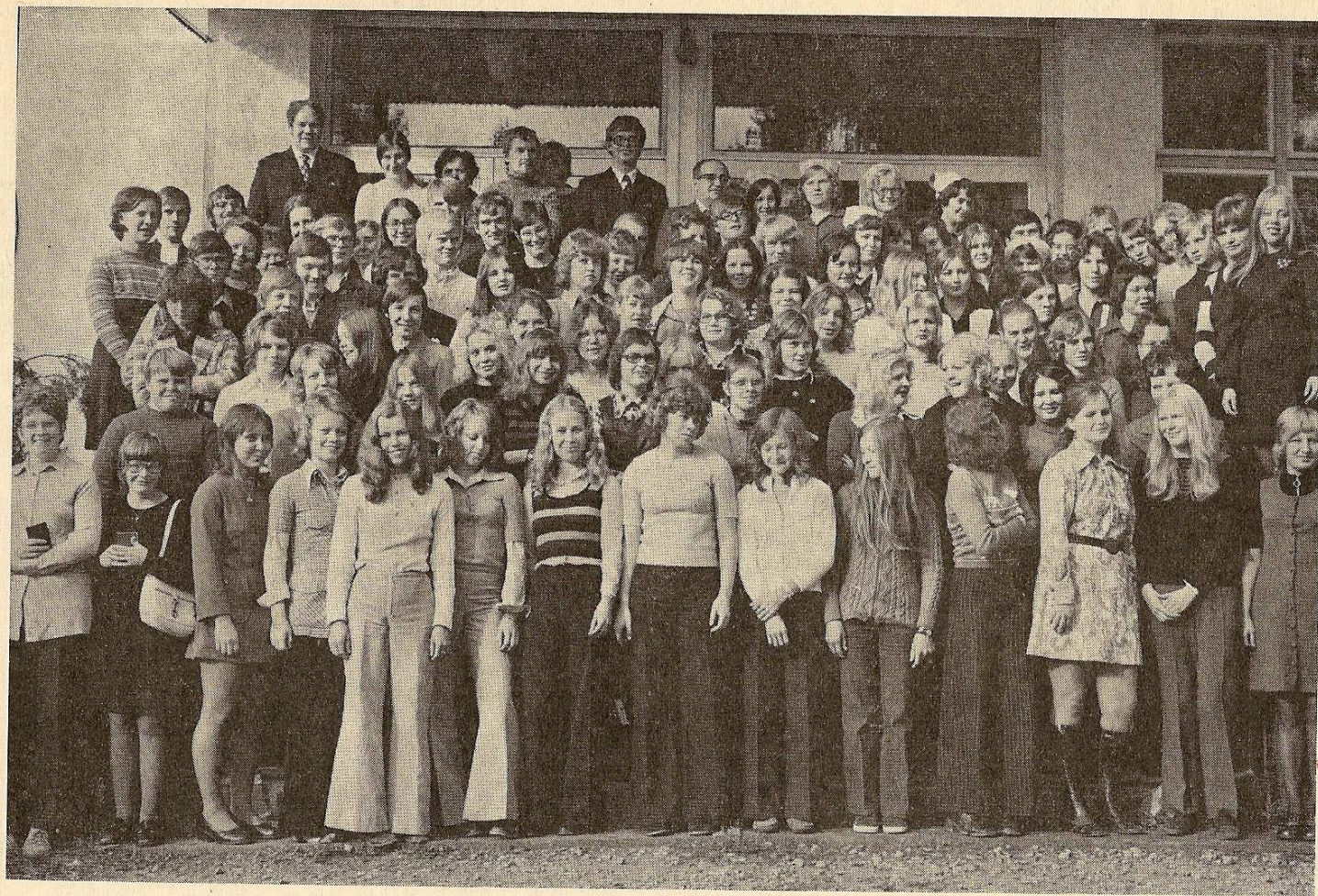
Marja Anneli, Forssa, Lehtonen Tuula An-
neli, Alakieri, Leino Riitta Kaarina, Tur-
ku, Lättunen Terttu Anneli, Loimaa, Mi-
kola Hilkka Anneli, Mouhijärvi, Mikola
Sirkka Marita, Mellilä, Musku Irma Anne-
li, Kyrö, Mäyränpää Mervi, Lammi, Nu-
tinen Kirsi Hannele, Loimaa, Peltokan-
gas Pirjo Maillis, Ähtäri, Rautio Hilkka
Annikkii, Lauttakylä, Salmi Irma Annikki,
Turku, Santanen Terttu Kaarina, Lautta-
kylä, Schwartz Aila M-L, Loimaa, Suvi-
tie Henna Maarit, Turku, Toivonen Aila
Tellervo, Helsinki, Toivonen Seija Anita,
Rusko, Toivonen Maillis Helga, Jämijärvi,
Uusi-Uola Hilkka A A, Irjanne, Valkonen
Tuula Inkeri, Onnela, Viitanen Ritva Au-
likki, Kodisjoki.

Jatkoa sivulta 7

Ei mikään voi
mua täältä viedä pois.
mua täältä viedä pois,
sun kauttas vain
ja myöskin saan.
Sä tiedät vain
milloin pelkään ain'
tahdon sun luoksesi,
pääsenhän?
Olen yksin!
Herra, auta
mua, etten turhaa
pelkäis yksin
tietäin kulkee.

Tämä runo, tai oikeammin laulu, syntyi
mielessäni eräänä iltana. Silloin oli kova
myrsky ja minä pelkäsin valtavasti, että ko-
ko talo kaatu.u Olin silloin yksin huonees-
sani ja kuuntelin magnetofonia. Sieltä tuli
eräs hyvin tunnettu alulu, jossa on kaunis-
takin kauniimpi melodia ja ajattelin, että
tuohon olisi kiva keksiä henkelliset sanat.
Yritin kirjoittaa ja kaksi säkeistöä tuli kir-
joitetuksi. En tiedä sitten, onko siinä jo-
tain väärää jos muuttaa iskelmän sanat hen-
gellisiksi, mutta toistaiseksi minua ei ole
rangaistu tästä teostani mitenkään.

Pirkko Kärklund

Opistoväki työvuonna 1972-1973

Opistolaiset 1972

Aalto Anne, Kanta-Loimaa, Aaltonen Marjatta, Vampula, Alhanen Raija, Kanta-Loimaa, Ali-Huokuna Lilppo, Uusikau-punki, Aro Maarit, Urjala, Erelä Markku, Alastaro, Hellgren Anita, Toijala, Hokka Leena, Ypää, Hosike Mikka, Vampula, Immonen Katriina, Alastaro, Immonen Kirs-ti, Alastaro, Isomäki Marja-Liisa, Pori, Jaakkola-Siimes Arja, Mellilä, Kauti Mir-ja, Mellilä, Ketola Hannu, Kanta-Loimaa, Koho Sirkka, Vampula, Koivunen Ritva, Huittinen, Korhonen Pirkko, Pöytyä, Kor-pi Reino, Marttila, Koskinen Merja, Tur-ku, Lahtinen Anita, Forssa, Lehtimäki Eeva, Rusko, Lehtisaari Jaakko, Koski TL, Lehto Marja-Liisa, Karinainen, Lehto Tuula, Karinainen, Lehtoranta Airi, Vam-pula, Lindström Irma, Humppila, Lintula Hannele, Tammela, Makkonen Merja, Marttila, Markula Mikko, Alastaro, Virt-taa, Matintalo Kristiina, Vampula, Matin-talo Marja, Vampula, Maukonen Anne Forssa, Melander Leena, Tammela, Mikko-la Arja, Tammela, Mikkola Riitta, Koski TL, Myötämäki Päivi, Huittinen, Mäkilä Harri, Kanta-Loimaa, Niekka Hannu, Alastaro, Niemelä Rainer, Keuruu, Niit-tumaa Timo, Kokemäki, Norri Riitta, Loi-maa, Nummela Heli, Forssa, Ottila An-nele, Turku, Perälä Hannele, Pöytyä, Rait-tinen Tuula, Tampere, Rantala Tuula, Kanta-Loimaa, Rantanen Pirjo, Ypää, Ruuhinen Leena, Forssa, Rämö Tapio, Tammela, Saurus Anne, Karinainen, Sil-mänäkö Tarja, Karkku, Suomi Marita, Marttila, Toikka, Marja-Liisa, Yläne, Tuo-minen Päivi, Rauma, Wahlgvist Rauno, Piikkiö, Vallin Aino, Ahlainen, Vähä-Et-tala Anne, Rauma, Vanttinen Armi, Hel-sinki, Ylitalo Armi, Taivalkoski, Ylitalo Maija, Taivalkoski.

Linjalla

Entisten oppilaiden kanssa täällä opis-tolla tavatessamme muistellaan tavallises-ti entistä opistoaikaa sekä haastellaan ny-kyisistä opistokuulumisista. Olen ollut huo-maavinani että kansanopistoasioista ny-kyisin keskusteltaessa sana "linja" on pal-jon esillä. Arkisten töitteni lomassa olen minäkin kiinnittänyt huomioni pariin "linjaan". Ne ovat olleet tässä opistossa jo **kauan, kai alusta saakka.**

Ensimmäisen näistä linjoista ovat muo-dostaneet oppilaat aina itsenäisesti. Sen linjan toiminta tapahtuu pääasiassa tuos-sa asuntolan käytävällä ja usein hiljaisuu-den alkamisen jälkeen. Niiden äänien pe-rusteella joita sieltä kuuluu sitä voisi kut-sua vaikka "kiittolinjaksi". Kova kiire siel-lä tuntuu olevan.

Tavallisesti tämä linja on saanut ke-väällä hiljaisen lopun. Poikkeuksen teki viime kevät. Kuului olleen oikein viralliset lopettajaiset vappuaamuna.

— Tuon ensimmäisen linjan tunnen lä-heiseksi asuntomme sijainnin vuoksi. Tä-mä toinen on muuten mieltäni lähellä. Tällä linjalla olevia varten on opistossa oma huonekin. Yläkerrassa, kirjaston vie-ressä. Hiljainen huone. Ajattelen nyt heitä jotka tahtovat muun kiireen keskeltä ot-taa aikaa Raamatun lukuun ja rukouk-seen. Erittäin juuri heitä jotka silloin esi-rukouksin muistavat tätä omaa opistoa.

On täällä joinakin talvina ollut oikein rukouspiirikin. Oppilaat ovat sitä keske-näänkin pitäneet. Varmaan täällä joka tal-vikin on jotakin yksityisiä hiljaisia esi-rukoukkoilijoita. Eivät nämä ole tahtoneet kas-vaa esille, vaan pitää ohjeenaan Johan-neksen sanaa tulee kasvaa, minun vähe-tä". Nämä esirukoukkoilijat ovat kyllä vetä-mässä siunauksia opiston elämään. Ja kun näitä siunauksia saamme, silloin meidän laulumme ja puheemme saavat aivan uu-den innon ja opisto aika koetaan etsikko-aikana. Silloin tehdään parannusta syn-neistä ja koetaan evankeliumin voimaa.

Silloin on opisto entistä paremmin hengellisen virkistystyksen paikka myös ympäristölle.

He jotka näitä siunauksia pyytelevät, ovat opiston hyvät tukijat ja suuri rikkaus. Näen tällaisen "esirukoilijoiden linjan" alkavan täältä opistosta ja jatkuvan sinne ensimmäisellä vuosikurssilla olleisiin saakka. Varmaan myös useita opiston kannattajia ja tukijoita on tällä linjalla. "Siis te Jeesuksen ystävät armoitetut, kaikki uskossa vaeltakaatte..."

Tervehdin teitä virren 171 viidennen ja kuudennen säkeistön sanoilla.

Toivo Puputti

Opistokuulumisia

Uusi työvuosi alkoi 2.10. Yhteensä 61 kansanopistolaista aloitti silloin opiskelunsa. Olemme täällä opistossa iloinneet tästä suuresta joukosta. Ymmärrämme, että tämä on luottamuksen osoitus opistoamme kohtaan. Sen tähden kaikki voimat on koottava, jotta nuoret saisivat täältä sitä, mitä ovat tulleet hakemaan. Opistoa on jatkuvasti kehitettävä, että pysyisimme mukana opistopiirissä. On turha ihannoida vanhoja aikoja, sillä niihin ei ole paluuta, koska aika ei kulje taaksepäin.

Opistomme opettajakunta on pysynyt melkein ennallaan. Ainoastaan musiikinopettaja Aino Vesämäki siirtyi toisiin tehtäviin koululaitoksen palveluksessa. Hänen tilalleen tuli teol. kand. Aino Mäki-Punto.

Työvuoden avajaisia vietettiin 8.10. Ne olivatkin tavallista juhlavammat. Niiden yhteydessä valtiovarainministeri Johannes Virolainen luovutti Oiva Sivulalle tasavallan presidentin avoimen kirjeen opetusneuvoksen nimen ja arvon myöntämisestä. Virolaisen puheesta osia esitetään toisaalla lehdessämme. Lukuisat yhteisöt esittivät opetusneuvos Sivulalle onnitteluja tilaisuudessa. Avajaisissa puhuivat myös kirk-

koherrat Yrjö Jaatinen ja Risto Ahti, sekä matkasiihteri Kalle Jokinen. Yleisöä avajaisissa oli runsaasti.

Perinteistä yhteyttä Muurlan opistolle pidimme vieraillessamme siellä 17.10. Olimme matkalla kahdella linja-autolla. Totuttuun tapaan pelasimme lentopalloa sisaropiston joukkueita vastaan. Miesopiskelijamme päihittivät vastustajansa selvästi. Yhtä selvästi olivat Muurlan tytöt omiamme parempia. Loimaan opettaja-joukkue osoittautui niukasti Muurlan joukkueita paremmaksi, vaikka heidän joukkueessaan pelasi Suomen "toiseksi ylimmäinen pappi". Voitot jäivät siis kaksi yksi hyväksemme. Vierailu päättyi yhteiseen tilaisuuteen, jossa kummankin opiston oppilaat esittivät ohjelmaa. Kiihtokset Muurlan opistolle miellyttävästä ja virkistävästä matkasta.

Tilitys

Opistolle saapuneista juhlatuloista ja lahjoituksista elo-lokakuulta:

Opistoilta Mäki-Punnolla 108,80, Mietoisten srk. kol. 155,30 ja Mietoisten Rukoushuoneella kol. 122,61, Riihimäen srk. kolehti 155,30, Opiston työkauden avajaiset 214,14 ja Kanta-Loimaan srk. kolehti 229,86.

LEHDEN POSTISIIRTOTILI n:o Tu 40776

LOIMAAN EVANKELISEN KANSANOPISTON LEHTI

Toimituskunta: Raija Isotalo, Hilka Mikkola, Kalle Jokinen, Viljo Pulli, Oiva Sivula ja Eero Uuksulainen.

Toimittaja: Eero Uuksulainen
Osoite: Loimaa, Kansanopisto
Puhelin: 87 217

Lehti ilmestyy v. 1972 vähintään viitenä numerona. Tilausmaksu on 4:—.

Kodinhoitajien jatkokoulutuspäivät

Loimaan Ev. Kansanopistossa 28.10—29.10. 1972

Ohjelma:

Lauantai 28.10.

- 8.00 Ilmoittautuminen
- 8.30 Varhaisaamiainen
- 9.00 Esitelmä: Maitotaloustuotteet ravinnossamme. Agr. Kauno Heikkinen
Keskustelua
- 10.30 Viljatuotteet ravinnon lähteenä, kotital.tekn. Leena Heino
- 11.30 Aamiainen
- 13.30 Kahvi
- 14.00 Luento: Sos.huollon piiritarkastaja Nevalainen
- 15.00 Kodinhoitajan objektiivinen suhtautuminen työhönsä. Joht.kodin-
hoitaja Elli Laitinen.
- 16.00 Päivällinen
- 17.00 Liikunnan merkitys terveydelle. Liikuntakasvatustiet. kand. Vuok-
ko Halmio
- 18.00 Keskustelua alustuksen ym. johdosta.
- 19.00 Illtapalla ja kotoista yhdessäoloa.

Sunnuntai 29.10.

- 8.30 Varhaisaamiainen
- 10.00 Jumalanpalvelus Kanta-Loimaan kirkossa.
- 13.00 Lounas.
- 14.00 Yksilön mielenterveyden hoito. Mielenterv.keskuksen edustaja.
- 15.00 Sairausvakuutuslaki. Lääninterveyssisar Sylvi Lindholm.
- 16.00 Kahvi
- 16.30 Kristinuskon merkitys mielenterveyden hoidossa. Pastori Jussi
Brummer.
- 17.30 Illanvietto. Kh-oppilaiden ohjelmaa. Puheita.